

[N. Neergaard.]

jeg oftere tidligere har haft Lejlighed til at dokumentere det i Enkeltheder, og kan henvise til Rigsdagstidende i saa Henseende.

Men medens dette Forhold ligger klart og aabent, er det aldrig lykkedes hverken den højtærede Finansminister eller nogen af hans Parti at godtgøre, hvilket væsentligt Bidrag der af denne Regering er givet til Balancens Opretholdelse; det vilde være let at nævne adskilligt, som gaar i den modsatte Retning, heldigvis kun mindre Ting, for de større Ting, som helt vilde have nedbrudt Balancen, har jo et Flertal i det andet Ting hindret i at blive til Virkelighed. Lidt er der altsaa pillet hist og her ved Balancen, men alligevel har den holdt, og det vil ikke være muligt at paapege noget andet, der fra Lovgivningsmagtens Side er gjort hertil end netop den Tilpasningspolitik, jeg nævnte før.

Den højtærede Minister nævnte Stigningen i Indtægterne. Ja vist, det er den, der fremkalder det store Overskud. Ministeren mener, at Tilpasningspolitikken aldeles intet har at gøre med Indtægterne, men jeg kan i saa Henseende paaberaabe mig Erhvervsledernes enstemmige Udtalelser om, at bl. a. de Nedsættelser, der fandt Sted med Hensyn til Skatter, Takster og Afgifter, har haft deres Andel i, at vi i det sidste Aar har nydt godt af en relativ Opgang. Men dertil kommer, at uden Tilpasningen vilde Stigningen i Skattebeløbet ikke paa langt nær have været nok til at hindre Underskud.

Jeg kunde have forskellige Bemærkninger at gøre om Statsregnskabet og Udsigterne for indeværende Aar; men af den Grund, jeg nævnte ved Begyndelsen af min Tale, maa jeg opsætte det og straks vende mig til Finanslovsforslaget.

Jeg billiger de tekniske Ændringer, den højtærede Minister har foretaget paa forskellige Punkter, f. Eks. med Hensyn til Statsskovene og Statshavnene.

Overfor Budgettet i det hele maa jeg fremhæve, at det lider af en meget betydelig Usikkerhed; jeg skal nævne nogle enkelte Hovedpunkter for at dokumentere denne Opfattelse.

Lad mig straks sige, at jeg ikke kan deltage i de Angreb, der er blevet rettet imod den højtærede Finansminister, fordi han ikke paa Budgettet vilkaarlig har nedskåret Indtægterne af Forbrugsafgifterne; den højtærede Minister har i saa Henseende ganske fulgt den Praksis, der har været gældende i mange Aar, nemlig at opføre Budgetsummerne efter det sidste Aars Resultater. At dette kan føre til store Fejl baade i opadgaaende og nedadgaaende Pe-

rioder, er sikkert, men alligevel tror jeg ikke, man skal opfordre nogen Finansminister til at forlade denne Praksis og konstruere os et Indtægtsbudget paa Forbrugsafgifterne og de øvrige Skatteindtægter, som ganske beror paa hans personlige Skøn; thi dette vilde give endnu større Usikkerhed end den, der nu raader.

Men naturligvis maa disse Tal rettes, efterhaanden som de viser sig at være for høje. Det vil de sikkert vise sig at være i den stærke Nedgangsperiode, vi dels er inde i, dels staar overfor. Jeg er sikker paa, at Ministeren selv til tredje Behandling vil stille en Række Ændringsforslag, som bringer disse Indtægtsposter ned, saa at de kommer til at svare til Erfaringerne i de Maaneder, vi staar overfor.

Medens jeg altsaa ikke har noget imod, at Traditionen er holdt ogsaa i Aar, ønsker jeg stærkt understreget, ogsaa i den højtærede Ministers og Regeringens Bevidsthed, at de opførte Tal er alt for høje og slet ikke kan holde i de Konjunkturer, vi gaar ind til.

Der er nogle Hovedpunkter, der, naar det drejer sig om Balancen, altid er de afgørende vigtige og deriblandt først og fremmest Statsbanerne. Det viste sig altsaa, at den højtærede Ministers Forventninger om, at de 24 Mill. Kr. paa den nugældende Finanslov kunde holde, ikke er opfyldt; men jeg skal ikke hovere over den højtærede Finansminister af den Grund, thi der har jo været flere Finansministre, ogsaa jeg selv, hvis Budgetteringer paa dette Punkt ikke har holdt Stik. Men det viser i Virkeligheden en alvorlig Situation for Statsbanerne.

Nu er Ministeren gaaet op til at budgettere et Underskud paa 30 Mill. Kr. Det er jo en ganske anselig Summa, og man skulde tro, at dette kunde være nok. Det er jeg imidlertid aldeles ikke sikker paa. Paa Statsbanernes Regnskab viser det sig, at den samlede Indtægt fra 1928—29 til 1929—30 er gaaet op fra 112,6 til 115,1 Mill. Kr. — medens Personbefordringen har givet ca. 400 000 Kr. mindre, har Gods- og Kreaturbefordringen givet godt 2½ Mill. Kr. mere —, men Driftsudgifterne er steget langt mere end denne beskedne Indtægtsstigning. Driftsudgifterne var bortset fra Renter og Afskrivning i 1928—29 knap 110 Mill. Kr. og i 1929—30 over 115½ Mill. Kr. eller ca. 5 600 000 Kr. mere.

Derfor er trods en Indtægtsstigning paa godt 2½ Mill. Kr. Hovedresultatet blevet et Driftsunderskud paa 31 047 000 Kr. mod 27 426 000 Kr. i det foregaaende Aar, og